

POSTANOWIENIE Z DNIA 21 PAŹDZIERNIKA 2003 R.

SNO 37/03

W postępowaniu dyscyplinarnym nie można stosować art. 540 k.p.k. określającego podstawy wznowienia postępowania karnego, skoro kwestia ta uregulowana jest autonomicznie w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych (art. 128 ustawy).

Przewodniczący: SN Piotr Hofmański (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Marek Pietruszyński, Henryk Pietrkowski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 544 § 3 k.p.k.) w dniu 21 października 2003 r. po rozpoznaniu wniosku obrońcy sędziego Sądu Rejonowego o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 maja 2000 r., sygn. akt (...) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 listopada 1999 r., sygn. akt (...) postanowił:

- 1) wniosek oddalić;
- 2) kosztami sądowymi postępowania obciążyć Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 listopada 1999 r. sędzia Sądu Rejonowego uznana została za winną tego, że w okresie od połowy listopada 1996 roku wbrew obowiązującym przepisom regulującym czas pracy sędziego określonym w art. 65 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i poleceniom przewodniczącego wydziału oraz kierownictwa

Sądu Rejonowego odmawiała świadczenia pracy na stanowisku sędziego w czasie stosownym do jej zadań, a następnie od dnia 14 marca 1998 r. do dnia 10 września 1998 r. nie stawiała się do pracy w Sądzie Rejonowym i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, tj. czynu z art. 80 § 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych za co na podstawie art. 82 § 1 pkt 5 tej ustawy skazana na karę dyscyplinarną wydalenia ze służby sędziowskiej.

Wyrok powyższy, poddany kontroli instancyjnej na skutek odwołania obwinionej, utrzymany został w mocy wyrokiem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 23 maja 2000 r.

Aktualnie obrońca obwinionej wniósł wniosek o wznowienie postępowania w sprawie. Nie wskazując ewentualnej podstawy wznowienia autor wniosku wywiódł, iż dotychczas obwiniona nie wskazywała, iż w „okresie objętym aktem oskarżenia” nie mogła pracować z powodu przewlekłej choroby, a swoją nieobecność w pracy uważała za usprawiedliwioną z powodu błędnej interpretacji przepisu art. 60 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny i nie zasługuje na uwzględnienie. Jego autor, choć nie wskazuje który przepis miałby być podstawą wznowienia postępowania w sprawie, usiłuje wykazać, iż w sprawie po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody nie znane przedtem Sądowi, wskazujące na to, iż wyszły na jaw nowe okoliczności lub dowody, które mogły uzasadniać uniewinnienie w rozumieniu art.126 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Argumentacja, która – zdaniem obrońcy obwinionej – ma uzasadniać wniosek o wznowienie może być określona jako wprost niedorzeczna. Nie da się

bowiem nie dostrzec, iż okoliczności, które podnoszone są we wniosku, nie są okolicznościami, które teraz dopiero wyszły na jaw w rozumieniu art. 126 § 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Okoliczność, iż obwiniona pozostawała w błędzie co do interpretacji art. 60 § 1 poprzednio obowiązującej ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych podnoszona była i oceniona w toku postępowania przed sądami dyscyplinarnymi.

Nie jest także okolicznością nową fakt choroby obwinionej w okresie, którego dotyczy skazanie. Niezależnie od tego, iż nie przedstawiono żadnej dokumentacji świadczącej o niezdolności obwinionej do pracy w „inkryminowanym” okresie, trzeba zauważyć, że przepis art. 126 § 2 Prawa o u.s.p. – odmiennie niż art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. nie uzależnia możliwości wznowienia postępowania od tego, czy ujawnione okoliczności nie były znane Sądowi. Wskazuje zaś, iż chodzi o nowe okoliczności lub dowody, które wyszły na jaw po prawomocnym skazaniu. W postępowaniu dyscyplinarnym nie można zaś stosować art. 540 k.p.k. określającego podstawy wznowienia postępowania karnego, skoro kwestia ta uregulowana jest autonomicznie w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych (por. art. 128 tej ustawy). Nie sposób w związku z tym przyjąć, iż wynikający ze stanu zdrowia fakt niezdolności sędziego do wywiązywania się z jego obowiązków mógłby być oceniony jako okoliczność nowa – dająca podstawę do wznowienia postępowania w sprawie.

Uwzględnivszy powyższe, orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach rozstrzygając stosownie do art. 133 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.